



M.R.HALL

JENNY COOPEROVÁ: ÚŘAD KORONERA

Koroner

M.R.HALL

JENNY COOPEROVÁ: ÚŘAD KORONERA

Koroner

2014



Copyright © M. R. Hall 2009
Translation © Alexandra Lamichová 2014
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE CORONER,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2013,
přeložila Alexandra Lamichová
Sazba Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v únoru 2014

ISBN 978-80-87910-13-9

Pro P, T a W

Prolog

PRVNÍ MRTVÉ LIDSKÉ TĚLO, KTERÉ JENNY KDY VIDĚLA, PATŘILO JEJÍMU dědečkovi. Sledovala, jak mu babička vzlykající do složeného kapesníku zavírá víčka přes prázdné oči a pak, když se k ní její matka natáhla, aby ji utěšila, prudce nabízenou ruku odstrčila. Na tuhle reakci nedokázala zapomenout: byla obviňující, zlá a naprosto instinktivní. I když jí tehdy bylo teprve jedenáct let, v ten moment a při výměně pohledů, která následovala, vytušila hořký a ostudný příběh, který zůstal skrytý za výrazem starší ženy, dokud o sedm let později ve stejné posteli neochotně neopustil její tělesnou schránku.

Stála pak u otevřeného hrobu skrytá za svým otcem, a zatímco rakev pomalu a trhaně klesala do země, uvědomovala si, že mlčení okolostojících dospělých obsahuje jedovatou příchuť něčeho tak strašného, tak skutečného, až se jí sevřelo hrdlo a přestala plakat.

O mnoho let později, když už byla delší dobu na dráze svého problematického dospělého života, vykrytalizovaly pocity z těch dvou výjevů do konečného pochopení: že v přítomnosti smrti jsou lidské bytosti nejzranitelnější vůči pravdě a že v přítomnosti pravdy jsou nejzranitelnější vůči smrti.

A právě tohle poznání, které se dostavilo v ten večer, kdy jí bývalý manžel uvítal doma s rozvodovými papíry v ruce, ji odradilo od nápadu sjet z útesu nebo skočit pod kola rychlíku. Možná, ale opravdu jen možná, se jí podařilo samu sebe přesvědčit, že myšlenky na smrt, jež na ni dotíraly, nejsou nic víc

než značky na nebezpečné a strmé silnici, po které může přece jen dojet do bezpečí.

Po šesti měsících se nacházela ještě dlouhou cestu od cíle, ale mnohem blíž než v tu noc, kdy ji záblesk paměti, kterému dodalo smysl příliš mnoho vypitého vína, stáhl od pokraje propasti smrti. Teď by kdokoli při pohledu na ni sotva uvěřil, že má za sebou špatné období. To zářivé červnové ráno, první v její nové kariéře, vypadala, jako by prožívala nejlepší léta svého života.

1

MLADISTVÝ TYRAN NALEZEN OBĚŠENÝ

Danny Wills, 14 let, byl nalezen oběšený na prostěradle uvázaném na okenní mříži své cely v Portsheadském nápravně výchovném zařízení. Hrůzný nález objevil Jan Smirski, který pracoval v tomto soukromém nápravném zařízení jako údržbář a který se šel právě podívat na ucpanou toaletu.

Wills, hoch smíšené rasy, si odseděl teprve deset dnů z čtrnáctiměsíčního trestu, který mu uložil soud pro mladistvé v Severn Vale. Na místo činu byla povolána policie, ale detektiv inspektor Alan Tate řekl reportérům, že nemá žádné důkazy, které by naznačovaly cizí zavinění.

Danny, syn devětadvacetileté Simone Willsové, byl nejstarší ze šesti sourozenců, z nichž podle zaručených informací sousedů měl každý jiného otce.

Jeho trestní rejstřík zahrnoval drogy, rušení veřejného pořádku a násilné trestné činy. Uvěznění následovalo po usvědčení z násilné krádeže láhve vodky z Aliho večerky s alkoholem na Broadlands Estate v Southmeadu. Během krádeže ohrožoval Wills majitele obchodu Aliho Khana loveckým nožem a hrozil, že „mu podřízne ten jeho pákistánský krk“. V době spáchání tohoto trestného činu porušil podmínku za protispolečenské chování v zákazu vycházení, která mu byla dva týdny předtím uložena za držení cracku.

Zástupce Hnutí obyvatel Southmeadu Stephen Shah toho dne prohlásil, že Wills byl „dobře známý mladistvý postrach

a hrozba pro společnost, jehož smrt by měla být výstrahou všem mladým chuligánům.“

Bristol Evening Post

Krátká životní cesta Dannyho Willse skončila krátce před rozbřeskem jednoho nádherného jarního rána: v sobotu 14. dubna. Willsovi bylo osudovou shodou náhod čtrnáct let a svým předčasným skonem získal pochybnou slávu jako nejmladší případ úmrtí ve vězení v moderní době.

Nikdo, kromě jeho matky a nejstarší ze tří sester, neuronil nad jeho skonem ani slzu.

Dannyho tělo zabalili do bílého igelitu a přes víkend uložili na vozík na chodbě márnice Okresní nemocnice Severn Vale.

V pondělí v osm ráno si patolog Nick Peterson, hubený pětáctýřicetiletý maratonský běžec, prohlédl podlitiny, které vedly od hrdla kolmo nahoru, a usoudil, že šlo o sebevraždu, ale protokol přesto vyžadoval kompletní pitvu.

Později odpoledne přistála Petersonova stručná zpráva na stole Harryho Marshalla, okresního koronera Severn Vale. Stálo v ní:

I

Choroba nebo stav

přímo vedoucí ke smrti

(a) Asfyxie v důsledku škrcení

Předchozí příčiny

(b) Žádné

II

Další významné

stavy přispívající

k úmrtí, avšak NESouvisející

s onemocněním nebo stavem,

kteřé ho zapříčinily.

Žádné

Přítomná morbidita,

ale dle názoru patologa

NESouvisející s úmrtím

Žádná

*Je třeba provést další
laboratorní vyšetření,
které může ovlivnit
příčinu smrti?*

Ne

Poznámky

Tento čtrnáctiletý chlapec byl nalezen ve svém zamčeném pokoji v zabezpečeném nápravně výchovném zařízení oběšený na improvizované smyčce z prostěradla. Vertikální podlitiny na jeho krku, absence fraktury jazyčky a lokalizovaná nekróza v mozku odpovídají sebevraždě.

Harry, životem znužený pětapadesátník, který zápasil se svou nadváhou, lehkou angínou a finanční zátěží v podobě čtyř dospívajících dcer, oficiálně otevřel šetření v úterý 17. dubna a hned ho zase odložil s tím, že čeká na další zjištění. Vrátil se k němu o dva týdny později, 30. dubna a během dne sbíral důkazy od několika členů personálu zaměstnaných v Portsheadském zařízení. Vyslechl si jejich navzájem se doplňující výpovědi a osmičlenné porotě doporučil, aby vyhlásila verdikt o sebevraždě.

Druhý den vyšetřování mu členové poroty vyhověli.

Ve středu 2. května se Harry rozhodl, že nepovede šetření úmrtí patnáctileté drogově závislé Katy Taylorové, a místo toho podepsal úmrtní list potvrzující, že zemřela v důsledku předávkování nitrožilně aplikovaným heroinem. To byl jeho poslední významný čin v Úřadu koronera Jejího Veličenstva. O třicet šest hodin později, když se jeho žena probudila z neobvykle klidného nočního spánku, ho našla vedle sebe ležet úplně ztuhlého. Rodinný lékař a dlouhodobý přítel rodiny byl rád, že může jeho úmrtí přisoudit přirozeným příčinám – koronární příhodě – a ušetřit ho tak nedůstojné pitvy.

Harryho tělo bylo zpopelněno o týden později, tentýž den a ve stejném krematoriu jako tělo Dannyho Willse. Zřízeníec pověřený smetením popela a úlomků kostí z roštu pece do kremulátoru, kde jsou rozdrnceny na jemný popel, byl jako obvykle

ne zcela svědomitý a urny předané příslušným rodinám obsahovaly pozůstatky několika zesnulých. Harryho urnu vysypali pozůstalí v rohu jednoho gloucestershireského pole, kde Harry kdysi svou ženu požádal o ruku. Během dojemného improvizovaného obřadu Harryho dcery nahlas přečetly úryvky z Wordswortha, Tennysona, Graye a Keatse.

Dannyho ostatky byly rozprášeny v Zahradě vzpomínek, která patřila ke krematoriu. Na mramorové desce umístěné mezi růžovými keři stálo „Krásu popelu“, ale z úcty ke všem náboženstvím vyjma toho, které tato slova útěchy a inspirace nabízele, byl odkaz na bibli vydlabán.

Harry by se nad tím pousmál, zavrtěl by hlavou a podivil by se těm malicherným úzkoprsým duším, které rozhodovaly, jakou část pravdy by měli ostatní znát.

2

JENNY COOPEROVÁ, ATRAKTIVNÍ, I KDYŽ NE VYLOŽENÉ KRÁSNÁ ŽENA, KTERÁ nedávno překročila práh čtyřicítky, seděla s odhodlaným výrazem naproti doktoru Jamesi Allenovi. Odhadovala, že nemocniční psychiatr je minimálně o deset let mladší než ona a že se ze věch sil snaží nenechat se jí zastrašit. Kolik vysoce kvalifikovaných žen tak asi mohl potkat zde, v malé moderní nemocnici v Chepstow – v nudném městečku, kde lišky dávají dobrou noc?

„Neměla jste během minulého měsíce nějaké záchvaty paniky?“ Mladý lékař listoval mnohastránkovými poznámkami v Jennyině kartě.

„Ne.“

Zapsal si její odpověď. „Hrozily nějaké?“

„Prosím?“

S trpělivým úsměvem na rtech k ní vzhlédl. Všimla si úhledně učesané pěšinky a pečlivě zavázané kravaty. Napadla ji otázka, co všechno o sobě tají on.

„Dostala jste se do nějaké situace, která spustila symptomy paniky?“

V duchu prolétla několik minulých týdnů a měsíců: napětí při pracovních pohovorech, povznesená nálada, když ji jmenovali koronerkou, impulzivní rozhodnutí koupit si dům na venkově, vyčerpání ze stěhování bez jakékoli pomoci, zdrcující vina, že jednala tak unáhleně a čistě ve vlastním zájmu.

„Myslím...“ zaváhala, „... že mě nejvíc znervózní, když volám svému synovi.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli možnosti, že to zvedne jeho otec.“

Dr. Allen přikývl, jako by to dobře zapadalo do jeho nekončících zkušeností.

„Můžete mluvit konkrétněji? Můžete přesně specifikovat, čeho se bojíte?“

Jenny vyhlédla z přízemního okna na kousek zahrady, zelenou plochu, jejíž sterilní úhlednost zcela odporovala jejímu původnímu účelu.

„Neustále mě viní... I když to byly jeho aféry, které znamenaly konec našeho manželství. To on trval na tom, abych si udržela kariéru, zatímco jsem se snažila být matkou, to on se rozhodl bojovat za svěření syna do péče. Přesto z toho viní mě.“

„Jak vás hodnotí?“

„Jako sobeckou neschopnou nulu.“

„Skutečně vám to řekl?“

„To ani nemusel.“

„Říkala jste, že vás podporoval v kariéře... Je to názor, který teď prezentujete jako svůj vlastní?“

„Myslela jsem, že jde o psychiatrii, ne o psychoanalýzu.“

„Ztráta opatrovnictví syna určitě rozdmýchala všechny složitě emoce.“

„Neztratila jsem ho. Souhlasila jsem, aby bydlel u svého otce.“

„Ale přesně to on chtěl, nebo ne? Vaše nemoc otrásla jeho důvěrou ve vás.“

Pohled, který po něm střelila, naznačoval, že už zachází příliš daleko. Nepotřebovala, aby jí nějaký třicetiletý šarlatán říkal, proč jsou její nervy napjaté k prasknutí. Potřebovala jen další předpis na temazepam.

Dr. Allen si ji zamyšleně prohlížel. Poznala na něm, že ji vidí jako případ, který je třeba rozlousknout.

„Nemáte pocit, že když přijmete místo koronera, nastane nebezpečí, že se budete přepínat?“

Jenny spolkla slova, která by na něj nejradyji vychrlila, a přinutila se ke shovívavému úsměvu.

„Tuto funkci jsem vzala, protože je předvídatelná, bezpečná a dobře placená. Nemám nad sebou šéfa. Nikomu se nezodpovídám.“

„Kromě mrtvých... a jejich rodin.“

„Po patnácti letech práce v oblasti rodinného práva pro mě budou mrtví vítanou úlevou.“

Zdálo se, že ho její odpověď zaujala. Se soustředěným výrazem se naklonil dopředu a chystal se toto téma prozkoumat hlouběji. Jenny jeho pokusy ukončila: „Podívejte, symptomy jsou stále slabší. Dokážu pracovat, dokážu fungovat a slabá medicína mi pomáhá dostat život znovu pod kontrolu. Vážím si vašeho zájmu, ale nejspíš budete souhlasit, že dělám vše pro to, abych navedla svůj život do správných kolejí.“ Pohlédla na hodinky. „Teď už ale opravdu musím jet do práce.“

Dr. Allen se opřel zády o opěradlo. Její reakce ho rozladila. „Kdybyste tomu dala šanci, jsem přesvědčený, že bychom mohli postoupit dál a možná zcela eliminovat nebezpečí, že se opět zhroutíte.“

„Nezhroutila jsem se.“

„Dobrá, prodělala jste tedy, řekněme, epizodu. Neschopnost vypořádat se s danou situací.“

Jenny zachytila jeho upřený pohled a uvědomila si, že jak byl mladý a netaktní, vychutnával si moc, kterou nad ní měl.

„Jistěže nechci, aby se to někdy opakovalo,“ souhlasila. „Ráda budu v této diskuzi někdy pokračovat, velice jste mi pomohl, ale teď už opravdu musím jít. Je to můj první den v úřadu.“

Psychiatr sáhl po svém diáři, očividně spokojený, že souhlasila s další schůzkou. „Za čtrnáct dnů v pátek tu mám ambulanci – co takhle o půl šesté, abychom si mohli povídat tak dlouho, jak bude potřeba?“

Jenny se usmála a odhrnula si tmavé vlasy z obličeje. „To zní skvěle.“

Zapsal si termín schůzky a zeptal se: „Nebude vám vadit, když se vás ještě zeptám na pár otázek, abychom vyhověli předpisům?“

„Jen do toho.“